

מסורת הש"ס

א כלל ש"ס משנה ט
ב פירוש טע... א ופסוקים
ג... א ופסוקים... א ופסוקים
ד... א ופסוקים... א ופסוקים
ה... א ופסוקים... א ופסוקים
ו... א ופסוקים... א ופסוקים
ז... א ופסוקים... א ופסוקים
ח... א ופסוקים... א ופסוקים
ט... א ופסוקים... א ופסוקים
י... א ופסוקים... א ופסוקים

הגהות הב"ח

א ופסוקים... א ופסוקים
ב ופסוקים... א ופסוקים
ג ופסוקים... א ופסוקים
ד ופסוקים... א ופסוקים
ה ופסוקים... א ופסוקים
ו ופסוקים... א ופסוקים
ז ופסוקים... א ופסוקים
ח ופסוקים... א ופסוקים
ט ופסוקים... א ופסוקים
י ופסוקים... א ופסוקים

גליון הש"ס

א ופסוקים... א ופסוקים
ב ופסוקים... א ופסוקים
ג ופסוקים... א ופסוקים
ד ופסוקים... א ופסוקים
ה ופסוקים... א ופסוקים
ו ופסוקים... א ופסוקים
ז ופסוקים... א ופסוקים
ח ופסוקים... א ופסוקים
ט ופסוקים... א ופסוקים
י ופסוקים... א ופסוקים

מוסף תוספות

א בנות ר"ש כתב
ב ופסוקים... א ופסוקים
ג ופסוקים... א ופסוקים
ד ופסוקים... א ופסוקים
ה ופסוקים... א ופסוקים
ו ופסוקים... א ופסוקים
ז ופסוקים... א ופסוקים
ח ופסוקים... א ופסוקים
ט ופסוקים... א ופסוקים
י ופסוקים... א ופסוקים

לענין רש"י

א ופסוקים... א ופסוקים
ב ופסוקים... א ופסוקים
ג ופסוקים... א ופסוקים
ד ופסוקים... א ופסוקים
ה ופסוקים... א ופסוקים
ו ופסוקים... א ופסוקים
ז ופסוקים... א ופסוקים
ח ופסוקים... א ופסוקים
ט ופסוקים... א ופסוקים
י ופסוקים... א ופסוקים

מוסף רש"י

א ופסוקים... א ופסוקים
ב ופסוקים... א ופסוקים
ג ופסוקים... א ופסוקים
ד ופסוקים... א ופסוקים
ה ופסוקים... א ופסוקים
ו ופסוקים... א ופסוקים
ז ופסוקים... א ופסוקים
ח ופסוקים... א ופסוקים
ט ופסוקים... א ופסוקים
י ופסוקים... א ופסוקים

כיצד מברכין פרק שישי ברכות

ל"א

עין משפט
ג' מצוה

א ופסוקים... א ופסוקים
ב ופסוקים... א ופסוקים
ג ופסוקים... א ופסוקים
ד ופסוקים... א ופסוקים
ה ופסוקים... א ופסוקים
ו ופסוקים... א ופסוקים
ז ופסוקים... א ופסוקים
ח ופסוקים... א ופסוקים
ט ופסוקים... א ופסוקים
י ופסוקים... א ופסוקים

בצר ליה שיעורא. היינו דוקא בצרכה שלאחריו דבעינן שיעור
אצל בצרכה שלפניו אפילו פחות מכשיעור דלמסור ליהנות
בעולם הזה נצלה בצרכה בין לעינן אכילה בין לעינן שמה אצל בצרכה
שלאחריו בעינן שיעור מלא לוגמיו על כן יש לחסר לשמות מטוס ולא
צרכה מלא לוגמיו כדי שיבדק
לאחריו מעין ג' צרכות והרי"ה היה
אומר בצורא נפשות כיון דלוא צרכה
חשובה היא אפי' בצורא נפשות רבות ולא
מבדקין צורא נפשות רבות ולא
נראה לכיון דצורא נפשות מקטנה
כנגד על הגפן כי היכי דעל הגפן בעי
שיעורא בצורא נפשות רבות כיון בעי
שיעורא וצירושלמי ר' יוחנן היכי
בדק אית הא לא הוי שיעורא וקאמר
משום כרייה דלפילו לא אכל אלא
פרידה אחת של ענב או פרידה אחת
של רמון בעי צורא משום דבצרכה
מזכרין אפילו פחות מחמת וחולק על
גמרא דרב דתמשיעיה כהא א"כ אין
הלכה כמותו של ירושלמי (א) וה"ר יוסי
היה מפרש שצירושלמי ר' יוחנן חולק על
הגמרא שלנו דהכא מיירי שהסורו
הגרעינים וממלא אס כן לא היה
כצירייתו אלא אס אכלו שלם אפי' אס
היה מפרש שצירושלמי ר' יוחנן חולק על
מחלה וסוף וגמרא ירושל' היה סבור
שהיות היה שלם ולכן הולך לתוך
באיות עיני דאלל פרידה (ב) דצרכה
ואינן חולקים יחד ועוד יש צירושלמי
היכא דצרכין דאמרוסא לאמיליה
ונפל מידיה ושקל אחרינא בעי צרכי
ומנא אחרימי ופריך מאי שאל מאמת
המים פירוש דמנך לשמות והכי
אולי והכי אחרימי ויכתיב א"כ לנכך
פעם אחת ומשיי הכא הוי דעמו
מתחלה לוי שהיה יודע שילכו להן
אצל תמרוסא לא ידע שילכו מידו
ויאמר צרכין אס כבוד נלמחו לעולם
ועד משום דהוי צרכה לבעלה וכן
נכון לומר על כל צרכה לבעלה
כצמל"ו: דורמסקין. פירש"י
פרו"ש. ולא נראה שיש דבסמך
משמע דמזכרין עליהן צורא פרי
האלדמה וא"כ צורא פרי העץ בעי
צרכי ונראה שהוא שם צרכי:
ג' צרכי בר קפרא רשות אחרת מן
שלפניו דאי צלל אחריה הא אמרינן
(חולין קו.) דלמן זמנא על הפירות
מיימי צרכי וזו אלא לנ"ו אס
הסנה אלא על הפת ולכן צרכין לנכך
כל אחד על כל דבר הן צפירות הן
ציי: חביב ערף. וכן הלכה
אס יש לו שני מיני פירות לפניו חביב
ערף וצורא פרי האלדמה עדיפא
משהכל נהיה צרכי דמזכרת טפי
וחשובה לעלמה מקריית ויבדך על
אוחו המין שייך בו פרי האלדמה אף
על פי שאוחו המין שיש לנכך עליו
שהכל חביב עליו ואס לפניו פירות
שהצרכות שוות ואחד מהן הוא מ'
המינין יבדך מחלה על אוחו של ו'
המינין דעדיפ: מ"א דלמא
בספיקא. מזכרין עליה צורא פרי
האלדמה אף על פי שאין בה אלא מים
בצרכה בעקרה

בצר ליה שיעורא. וגבי צרכה פירות הארץ אכילה כמיבא) ואכילה
בכית: כיום שאמר. לענין שיעור כל אכילות: אגור כסופו. מומן
ללאח ממנו שאינו נבלע בפרי כמקשה תפומים ותומים אלא אגור
כמקשה ענבים: דורמסקין. אף הן שלקות מעט שיקורין אקלדיש"ט
נלע"ו כך ראייה בפירוש צנא קמא
של רבינו יתחק צרכי יהודה. אכל כאל
פירש פרו"ש וכן שמעתי אני כאל
וצנא קמא (פ"י דף קפ"ג) פרו"ש ואי
אפשר להעמידה ד"כ"י הרי צרכמו
צ"פ העץ והיאך קדם ויבדך על
הפריגות שזכרתם שהכל ואינן
דכרסם חסונים כדמפרש ואזיל: שלא
טעם טעם כשר. ונעשה הכשר
חביב עליו: פריגות. כשר עוף
שקורין פריד"י: א וקנס אין כאל.
הלא זקן אני והיה לו לשאלני על איזה
מהן יבדך לפיכך את שאר המינין.
ודברים הללו אינן כאלן לנפח את
הפת אלא שלם מממת הפעודה הן
כאלן ואמרינן לקמן (דף מ"א):
הלכין כגון צרכה לבייש אלא הפת
פוטרתן: דמכרך סבר שלקות.
לכרוב ודורמסקין שהכל צרכתן
כפריגות דעל דבר שאין גדולו מן
הלכין כגון צרכה לבייש אלא הפת
נמתינתו: שהכל וימין דכרסמיהם
שוות חביב עדיף: ומלגלג סבר
שלקות צורא פרי הארמה. שהיא
צרכה חשובה לעלמה לדברים
משונים והיה לו להקדימו: כרוב
עדיף דויין. דמינא לקמן (דף מ"ד):
כרוב למון ומדנין לרפואה:
פרגלידי דלפסא. ראשי לפמות:
צרמינו. מנוש"י"ר נלע"ו: לטון
קנינת ירק: פרימא וטעא. גריעתא
היא ובשאלנו מי קאי: אבי פסי.
על מקום פיתת הקדירה: ועבדי
סוך סוך. כלומר שלקות ונמחה
מאל וקול רמיחתו נשמעת כקול
מון מון: מיש דסלקא. משגיל של
מרדין: כסלקא. לענין צרכה:
דעיבסא. ירק שנתמין מעט בקדירה
למחך בעלמא ולא לנכלו. איני"ט
נלע"ו: למסוקי טעמא עבדי.
ומזכרין על מימי צנצניו צ"פ
האלדמה: הששם הוין כה. צנצן שלה
משנתנה בקדירה והוליוהו אין זה
שוב משום אסור תרומה דהוי ליה
כעץ בעלמא. מדקמי משנתנה טעם
ש"מ לטעמא עבדי: אס לנומה.
יבשה שנתנה בקדירה לשרות וכן
לנמות דקוח"ו: לריך שסכלה.
צרכה המוליוהו עם פריסת הפרוסה
מן הפת והאי פרוס ועומד
הוא: אפרוסה (ב) (בל"א). כיון
דלמרת עם פריסת הפרוסה
מכלה מאי שצובא ומאי אהנימא:
אלא

בצר ליה שיעורא אמר ליה מי סברת כוית
גדול בעינן כוית בינוני בעינן (והא איכא)
וההוא דאיתו לקמיה דרבי יוחנן זית גדול
הוה דאע"ג דשקלוה לגרעינותיה פש ליה
שיעורא (ד) דתנן "זית שאמרו לא קמן ולא
גדול אלא בינוני והוה אגורי ואמר רבי אבהו
לא אגורי שמו אלא אברוטי שמו ואמרי לה
סמרוסי שמו ולמה נקרא שמו אגורי ששמנו
אגור בתוכו נימא כתנאי דהנהו תרי תלמידי
דהווי יתבי קמיה דבר קפרא הביאו לפניו
כרוב ודורמסקין ופריגות נתן בר קפרא
רשות לאחד מהן לברך קפץ וברך על
הפריגות הלכך עליו חבירו כעץ בר קפרא
אמר לא על המברך אני כועס אלא על
המלגלג אני כועס אם חבירך דומה כמי שלא
טעם טעם בשר מעולם אהה על מה לגלגת
עליו חור ואמר לא על המלגלג אני כועס
אלא על המברך אני כועס ואמר אם חכמה
אין כאן וקנה אין כאן תנא ושניהם לא הוציאו
שנתן מאי לאו בהא קא מיפלגי דמברך
סבר שלקות ופריגות שהכל נהיה ברבמו
הלכך חביב עדיף ומלגלג סבר שלקות ב"פ
האדמה פריגות שהכל נהיה בדברו י"הלכך
פירא עדיף לא דכ"ע שלקות ופריגות שהכל
נהיה בדברו והכא בהאי סברא קא מיפלגי
מר סבר חביב עדיף ומר סבר כרוב עדיף
דויין אמר ר' יורא כי הוינן בי רב הונא אמר
לן הוי גרגלידי דלפתא פרמינהו פרימא רבא
כפה"א פרימא וזמא שהכל נהיה בדברו וכי
אתאן לבי רב יהודה אמר לן יאידי ואידי
כפה"א והאי דפרמינהו טפי כי היכי דנמתיק
טעמיה אמר רב אשי כי הוינן בי רב כהנא
אמר לן תבשילא דסלקא דלא מפשו בה
קמחא בורא פרי האדמה דלפתא דמפשו בה
קמחא טפי בורא מיני מוונות והדר אמר
יאידי ואידי בורא פרי האדמה והאי דשרי
בה קמחא טפי דרבוקי בעלמא עבדי לה
אמר רב חסדא ו"תבשיל של תרדין יפה ללב
וטוב לעינים וכ"ש לבני מעים אמר אביי
והוא דיתוב אביי תפי ועבדי לן תוך תוך אמר
רב פפא פשימא לי ה"מא דסלקא כסלקא
ומיא דלפתא כלפתא ומיא דכולהו שלקי
ככולהו שלקי בעי רב פפא מיא דשיבתא
מאי למתוקי טעמא עבדי או לעבורי וזהמא
עבדי לה ת"ש (ז) והשבת משנתנה טעם
בקדירה אין בה משום תרומה ואינה
משבאה מומאת אוכלים שמע מינה ילמתוקי
ממחאה אמר רב חייה בר אשי פת צנומה בקערה
חייא דאמר ר' חייה צריך שתכלה
ברכה עם הפת מתוקף לה רבא מאי שניא צנומה דלא משום דכי
כליא ברכה אפרוסה קא כליא על הפת נמי קא גמרה אפרוסה גמרה
אלא

רבינו הנאל

הביאו לפניו כרוב
ודורמסקין. פי' פרומא.
והבשיל יסמאל אחת פין
בקר ומברכין עליו בורא פרי
העץ. ופריגות. צפריס
קטנים. גרגלידי. דליפתא
בין פרימי רבדרי וזוין
בורא פרי האדמה. אפי'
שאר ביה קמחא. דלמריכ
בעלמא קא מיכין ולא
למזונא. מיא דסלקא
קטנא ומיא דליפתא
כליפתא ק' הלה ומכך
בורא פרי האדמה. א"כ
היינו בר אשי משניה דרב
פת צנומה בקערה מברכוס
עליה המוציא. פיר פריה
מתוקן בקערה וצק עליה
מריק מברכין עליה המוציא
להם (ומיירי דבאיכא עליה
תורתא דהנאל). ופליגא
דר' חייה דאמר צריך
שחיליה ברכת המוציא עם
צנומה החתיכה מן הכשר
שברע סמנו. דהא זה הפת
כלה כבד היא צנומה
בקערה. ומתוקן רבא אהא
דר' חייה מאי שניא צנומה
הבצנע דכי כליא ברכה
אצנומא קליא. אפי'
הבצנע דהכר כיון דפריס
מזה הכר ובעצ. כי כליא
ברכה אפרוסה כליא. אלא
אמר רבא צריך שתכלה
ברכה על הפת. כלומר, אם
היא פת שלמה מברך ואח"כ
ברע, אבל אם היא פתיהה
או צנומה בקערה, אומר
המוציא ומפיש ידיו ונטול.
הלכתא כרבא.

ועם היקרות מבך עליהן כאשר יבדך על היקרות אע"ג דלמרינן לעיל דמי פירות יבשה בעלמא הוא יש לחלק: פ"ת צנומה בקערה
מברכין עליה המוציא להם מן הארץ ופליגא דר' חייה. וא"כ היכי מיירי אס יש שלמה לפניו הא אמרינן בסמוך דכ"ע שלמה
עדיף ואי ליכא אלא לנומה היכי פליג עליה ר' חייה הא מסקינן לעיל (דף ק"ג) פירושין אף על פי שאין צרכי חמת מזכרין
עליהן המוליוהו האיל ואיזה צהו תורתא דנהמא וי"ל כגון דליכא שלמה לפניו וצנע מן הצנומה רב מייה בר אשי סבר דהו
כמו שלמה מאחר שהיא חביבה [מזכרין עליה] ור' חייה ס"ל לריך שסכלה צרכה עם הפת ואס כן בעינן שסכלה הצרכה
עם צנומה הפת וכיון שצנומה קודם לכן שלמה עדיף אלא אי ליכא שלמה מודה שיבדך על הפרורים והמוליוהו לה מן הארץ:
והנלמח